

jove, i que va incorporar més tard, prosificant-lo, en el *L. de les Dones*, veg. *EntreDL* I, 194, v. 18e, on es pot veure la restitució del vers; com que aquesta octava, però, degué canviar-la molt, cito aquí el text transmès en prosa en el *Llibre*; el vers on figura el nostre mot no va canviar en la prosificació. —² *Orresa* = *horreesa* 'horror, cosa repugnant'. Poema publicat per Am. Pagès (*Cobles de P.*, J. i A. March, 1934, p. 59, III, 5c), amb les seves habituals exhibicions d'ignorància, i extravagants canvis de text: per sort dóna honestament les variants dels nombrosos mss., que permeten restituir el text correcte: canvia *dig'orresa* en *digoressa* pretenent que això podria significar «fa una digressió, és a dir una al·lusió injuriosa» (!) i posa *siçany* en lloc de *susany*¹⁵ suposant que signifiqui 'zitzània, calúmnia'. El *DAG* cita el text correcte (del *Canç.* de Saragossa). —³ Seguint idees de Tobler (*Sitzber. Preuss. Akad.* 1896, 851ss.), que ja GParis (*Rom.* xxv, 621) va posar en entredit a causa de la *-s*. Als exs. de l'oc.²⁰ *soanar* cal afegir el de *Debat de l'Arma e'l cors* (v. 746) que restitueix EmLevy, *ASNSL* cxxxvii, 261.

Susaquí, V. *sus* *Susara*, V. *suara* (SUS) *Susari*,²⁵ V. *suar* *Susaroia*, V. *suara* *Suscepció*, *susceptibilitat*, *susceptible*, *susceptiu*, *susceptor*, V. *concebre* *Suscitar*,¹ *-table*, *-tació*, *-tador*, V. *citar* *Suscriure*, V. *escriure* *Susdit*, V. *sus* i *dir* *Susombra*, V. *ombra* *Suspecció*, *suspecte*, V. *espectacle* *Suspendre*, *sus-*³⁰ *pens*, *suspensió*, *suspensiu*, *suspensori*, V. *penjar* *Suspicaç*, *suspiciàcia*, *suspició*, *suspiciós*, V. *espectacle* *Suspir*, *suspirar*, V. *espirar* *Suspià(r)?*, V. *espectacle* *Suspena*, V. *assutzena* *Sussús*, V. *sus* *Sust*, V. *susto* *Sustància*, V. *substància* (ESTAR) *Sustar*,³⁵ V. *susto* *Susteman*, V. *sèsam* *Sustenció*, *sustener*, *sustent*, *sustentar*, *-tació*, *-tacle*, *-tador*, *-tament*, V. *tenir* *Sustituir*, V. *estar*

¹ Acc. curiosa 'excitar amorosament' en StVicentF: «apel·les-te noble? Vas a temptar e *suscitar* monges⁴⁰ e dones, e vas cantant, ab lo capiró trepat? No est noble ---», *Quar.*, 69.23.

SUSTO o SUST, mot quasi només castellà, nascut en aquesta llengua, probablement per creació expressiva; és fals que *assustar* es trobi en català antic.⁴⁵

Es tracta quasi pertot, en català, d'un pur castellanisme, certament condemnable (és *espant*, *esglai*, *surt*), veg. l'article SUSTO en el *DECH* v, 348-348, on s'estudia a fons l'etimologia del mot castellà, la seva història i les escasses aparicions catalanes. La falla de l'existència d'*assustar* en antics autors catalans ja vaig demostrar allí (n. 2, 347a54ss.) que només es funda en un error de lectura d'AmPagès que va imprimir així en lloc de *afustar* 'recriminar' d'origen i de matís⁵⁵ diferent (veg. *FUST*) en el text d'Ausiàs (LXXV, 87, 91), nota ampliada en *Cat. Studies in honor of J. de Boer*, 1977, 55-57; error imitat pels publicadors d'Ausiàs i d'Eiximenis (*Terç* III, 40) en els *NCL*.

Essent *susto* en castellà un mot de creació expressi-⁶⁰

va, a base de la interjecció *sst!* (expressiva del moviment bruscat del qui, espantat, fa un surt), es comprèn que coses semblants es vagin produir esporàdicament i amb sentit diferent en català: però la forma, que és *susto* quasi pertot (o el barbarisme murcià *sústio* a Monóver) ja prova amb la seva *-o* el castellanisme; la redacció d'*AleM* és desgraciada: «castellanisme documentat des del S. XVI» quan el que vol dir, i hauria hagut de posar, és «mot que en castellà es documenta des del S. XVI». El que va néixer localment és un **sustar* a Mallorca però allí té un sentit diferent: és *sustar* «plorat sospirant, cast. *sollozar*», *DFgra.* i *DAMen.* (també sembla haver-hi allà algun testimoni de *sustar* 'posar en alarma, fer una impressió brusca', ib., 348a37). I *sust* amb el sentit d'**esglai* està realment en ús en alguns parlars de la zona del Ter mitjà: sentit a Cogolls d'Hostoles, Viladrau i Castell d'Alareny («li va donar un *súst*», 1962, 1964, 1974, tots ells a gent pagesa o bosquerola).

DERIV.: *Sustar*, supra.

Sustot, V. *sus* *Sustovar*, V. *tou*

SUSURRAR, pres del ll. *sūsurrare* 'brunzir', 'murmurar', 'xiuxiuejar'. □ 1.ª doc.: Lab. 1840 (mal escrit *sussurrar*). Llatinisme molt poc usat en català i ben poc necessari.

DERIV.: *Susurració*. *Susurró*.

Sut, V. *assut* *Sutano*, castellanisme intolerable per ZUTANO *Sutge*, V. *sutja* (cf. *sutze*)

SÚTIA, 'clot on es crema llenya per a carbó', mot comarcal d'origen incert, probablement pre-romà, potser basco-ibèric (cf. basc *sutegi* 'llar, fogó, fornal'). □ 1.ª doc.: 1920, *CostManc*.

«§ 206. *Carbó de sutia*. S'entén que en el tracte del carbó de *sutia*, hi entra tot el que es pot aprofitar de l'arbúcia quan s'esmatassa un bosc; el carbó de *sutia* es sol fer en olla» (*CostManc.* I, 88). Per 'olla' entenen un clot fet a terra, en la plaça carbonera, en oposició amb la pila carbonera (que es fa aixecant la llenya en un munt i cobrint-la de terra o brossa); el carbó de *sútia* difereix del carbó de *rabassó* (§ 204, que es fa amb soques i branques); en el § 204, en efecte, explica sobre el «carbó de rabassó»: «el carboner ha de fer el carbó en pila i no en olla; si el propietari l'hi deixa fer en olla, en haver-lo fet l'ha de colgar»: o sigui que, acabada l'operació de carbonar, el bosquerol ha de reblir de terra el clot o olla; cf. encara p. 171, sobre els avantatges i desavantatges del carbó cuit en olla.

Recordo haver sentit alguna cosa de *sútias* en algunes caminades pel NE. c. 1923. En tot cas tinc nota que me'n parlaren bosquerols o pagesos de Querós (Guilleries) el 1925 amb un sentit com 'boïcs, carboneres'; poc més al Nord, dalt de les muntanyes de Rupit, hi ha el *Collet de les Sútias*: «—? —vol dir un forat a terra, on couen carbó» (1936); *sútia* 'carbonera o sitja' StÀniol de Finestres (1964); en conversa amb